

[Eva Møller]

Dette kan understreges og illustreres af, at vi under regeringer med konservativ ledelse iværksatte forskerrekruiteringsplanen, der skulle rette op på aldersskævheden og dermed bl.a. også på kønsskævheden, og iværksatte udarbejdelsen af en handlingsplan for ligestilling samt lov om ligestilling mellem mænd og kvinder.

Det er klart, at når sådanne initiativer tages, er der også en forpligtelse til at vurdere, om de har den ønskede virkning, og i forlængelse heraf, om de kan justeres, ændres, videreudvikles, så resultatet opnås så hurtigt og så godt som overhovedet muligt.

Jeg kan i lighed med de foregående talere helt klart erkende, at målet – ligestilling – ikke er nået endnu. Det er naturligvis heller ikke så mærkeligt: Det er den samme virkelighed, vi ser på, og det er for den sags skyld også de samme rapporter fra Forskningspolitisk Råd, Videnskabernes Selskab m.fl., vi alle sammen går ud fra.

Men ét er tallene, noget ganske andet er naturligvis tolkningen af disse tal og måske især ud fra denne at forudsige udviklingen i fremtiden.

Fremskrivninger er jo stort set altid blot et udtryk for en alt andet lige-udvikling; men det, at man fokuserer på og interesserer sig for et område og udviklingen på dette område, bevirker jo altså samtidig, at en sådan alt andet lige-udvikling kan finde sted. Men alligevel: Vi har kun tallene som udgangspunkt, hvis vi vil have noget konkret at gå ud fra og ikke blot visioner eller enkeltstående eksempler, hvad enten disse så er solstrålehistorier eller det modsatte.

Rapportens tal siger helt entydigt, at andelen af kvinder i faste videnskabelige stillinger er steget med 2,1 procentpoint. Nu kan man altid diskutere, hvordan sådan noget skal måles. Jeg har ikke hørt andet i dag end disse 2,1 procentpoint, men jeg synes måske, at det kunne være nok så interessant også at få de rigtige procenter, og det viser sig så faktisk, at de 2,1 procentpoint dækker over 12,6 pct. på syv år.

Disse 2,1 procentpoint eller 12,6 pct. i reelle tal dækker naturligvis over væsentlige forskelle mellem institutioner og fakulteter, men for mig og for Det Konservative Folkeparti er der ingen tvivl om, at rapportens konklusion: at vi er inde i en positiv udvikling og ikke, som nogen hævder, en ikkeudvikling eller en stil-

stand, er sand. Det er altså set med vore øjne rigtigt, at vi er inde i en positiv udvikling – og gudskelov for det!

Denne positive tendens underbygges yderligere, hvis vi ser nærmere på en række af de øvrige tal og konklusioner i rapporten og i undersøgelsen. Jeg skal ikke trætte med dem alle, men blot nævne nogle, som for mig er væsentlige:

Andelen af kvinder, der årligt erhverver en Ph.D-grad, er på ni år steget med 11 procentpoint eller med 73 pct. i faktiske tal. Kvinder erhvervede i årene fra 1984 til 1991 19,9 pct. af Ph.D-graderne, men 20,3 pct. af adjunktstillingerne og 20,2 pct. af lektorstillingerne under forskerrekruiteringsplanen.

Tilsvarende tal genfinder man, hvis man sammenligner andelen af kvindelige adjunkter, henholdsvis lektorer, med andelen af kvinder blandt de nye Ph.D.ere.

Det er endvidere karakteristisk, at den generelle trend er, at andelen af kvinder er stigende. Når vi derfor på samme tidspunkt har lidt flere kvinder i faste stillinger end kvinder, der afslutter deres forskeruddannelse, er der altså tale om en overrepræsentation af kvinder, hvilket set med mine øjne underbygger den konklusion, at vi ligestillingsmæssigt er inde i den ønskede positive udvikling.

Undervisningen ved de højere læreanstalter skal føre kandidaterne frem til de højeste videnskabelige niveauer, og vi ønsker, at dansk forskning skal kunne måle sig med den bedste forskning i andre lande. Dette stiller store krav til de mennesker, vi ansætter til at arbejde for at sikre, at den ønskede målsætning nås. Det vil derfor ikke være rigtigt at indføre kvoter, positiv særbehandling eller lignende, da det er bydende nødvendigt, at vi altid ansætter den bedst kvalificerede.

Men erfaringerne viser heldigvis også, at andre tiltag både kan gavne ligestillingen og derudover have andre gode bivirkninger.

En tidlig eller i hvert fald tidligere start på forskeruddannelsen viser sig – selv om man vel egentlig kunne forvente det modsatte – at påvirke en højere andel af kvinder, og her er vi jo glædeligvis gennem de senere års uddannelsespolitiske reformer nået frem til, at vi har fået en yngre kandidatalder.

Et krav om, at ledige stillinger skal besættes straks – det vil sige, at stillingerne skal opslås,